

Мария Илиева

Кръвта ми бе ръждиво-
черна

Сбогуването ще е
неприлично дълго
във нощ излята от мастило!
И погледа ми в миг прегърбен
умира с залеза, зад билото!

Изстиват дланите,
замръзват.
И скреж
посипва устните ми
с пелерина.

Очите ми потъват
в бели преспи
от спомени навяти и
далечни...
Като стъпки
след заглъхналото ехо
на отдавна уморените пътеки...

Враната изграчи.
Впи омразен поглед
в мене!
Протегнах длан
да те докосна
сред клоните
одраскали небето.
Забиха се в сърцето.
Тръни!
В единствен миг –
пропуснат!

Потече кръв –
ръждиво-черна,
вече е студена
и отдавна мъртва...

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10138>]